

POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Adam Roch

w sprawie **J. M.**
o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. i inne
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
w dniu 26 listopada 2024 r.
na posiedzeniu bez udziału stron w trybie art. 535 § 1 i 3 k.p.k.
kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie
z dnia 21 grudnia 2023 r., sygn. akt II AKa 113/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Tarnobrzegu
z dnia 28 czerwca 2023 r., sygn. akt II K 4/23
na podst. art. 535 § 3 k.p.k.

postanowił:

- 1. oddalić kasację obrońcy jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. za sporządzenie i wniesienie kasacji zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz obrońcy z urzędu skazanego, adw. J. S. (Kancelaria Adwokacka w T.), opłatę w wysokości 1.476 zł (jeden tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć złotych), w tym 23% VAT;**
- 3. zwolnić skazanego J. M. od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego i obciążyć nimi Skarb Państwa.**

[J.J.]

UZASADNIENIE

J. M. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 21 września 2022 roku w M. , działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, groził G. S. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę w tym okazując mu niebezpieczny przedmiot poprzez wypowiedanie słów, że pozbawi go życia i spali jego dom, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 13 maja 2019 roku do 2 lutego 2021 roku kary łącznej 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 5 września 2019 roku, sygn. akt II K [...]/19, obejmującym podobne przestępstwa popełnione z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia z art. 281 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;
2. dniu 21 września 2022 roku w M. groził I. S. popełnieniem przestępstwa na jej szkodę poprzez wypowiedanie słów, że pozbawi ją życia i spali jej dom, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonej uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 13 maja 2019 roku do 2 lutego 2021 roku kary łącznej 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 5 września 2019 roku, sygn. akt II K [...]/19, obejmującym podobne przestępstwa popełnione z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia z art. 281 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.;
3. w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2021 roku (nie wcześniej niż 2 lutego 2021 roku) do 21 września 2022 roku w M. , działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie groził W.W. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę poprzez wypowiedanie słów, że pozbawi go życia, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, a nadto w tym okresie kilkunastokrotnie naruszał

nietykalność cielesną pokrzywdzonego uderzając go pięścią po twarzy, szarpiąc i popychając, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 13 maja 2019 roku do 2 lutego 2021 roku kary łącznej 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 5 września 2019 roku, sygn. akt II K [...] /19, obejmującym podobne przestępstwa popełnione z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia z art. 281 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., tj. o przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

4. w okresie od bliżej nieustalonego dnia 2021 roku (nie wcześniej niż 2 lutego 2021 roku) do 21 września 2022 roku w M. , działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wielokrotnie groził J. W. popełnieniem przestępstwa na jego szkodę poprzez wypowiedanie słów, że pozbawi go życia, które to groźby wzbudziły u pokrzywdzonego uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, a nadto w tym okresie kilkunastokrotnie naruszał nietykalność cielesną pokrzywdzonego, uderzając go pięścią po twarzy, szarpiąc i popychając, a nadto w dniu 5 czerwca 2021 roku działając w opisany powyżej sposób spowodował u J. W. obrażenia ciała w postaci: złamania głowy żuchwy po stronie prawej z przemieszczeniem odłamu dośrodkowym, złamania kości nosa, ran tłuczonych okolicy podbródka ok. 4 cm, ran tłuczonych okolicy czoła ok. 2 cm, krwotoku z prawego przewodu słuchowego zewnętrznego, bolesności w okolicy prawego stawu skroniowo-żuchwowego, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała pokrzywdzonego na okres powyżej dni siedmiu, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 13 maja 2019 roku do 2 lutego 2021 roku kary łącznej 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 5 września 2019 roku, sygn. akt II K [...]

/19, obejmującym podobne przestępstwa popełnione z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia z art. 281 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., tj. o przestępstwo z

art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.;

5. nieustalonego dnia maja 2022 roku w M. , działając z bezpośrednim zamiarem spowodowania ciężkiego uszczerbku na zdrowiu J. W. , ostrym przedmiotem przeciął małżowinę uszną pokrzywdzonego, powodując obrażenie w postaci ubytku części małżowiny usznej w okolicy jej obróbka, czółenka o wymiarach ok. 2 cm na 2 cm, czym spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu J. W. pod postacią trwałego, istotnego zeszpecenia ciała i jednocześnie naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu w okresie od 13 maja 2019 roku do 2 lutego 2021 roku kary łącznej 1 roku i 9 miesięcy pozbawienia wolności, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w M. z dnia 5 września 2019 roku, sygn. akt II K [...]/19, obejmującym podobne przestępstwa popełnione z zastosowaniem przemocy lub groźby jej użycia z art. 281 k.k. w zw. z art. 283 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k. oraz z art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., tj. o przestępstwo z art. 160 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2023 roku, sygn. II K 4/23, Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu uznał oskarżonego J. M. za winnego popełnienia:

1. zarzucanego mu w pkt 1 czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;
2. zarzucanego mu w pkt 3 czynu, stanowiącego przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 190 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 57b k.k. skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;
3. czynu zarzucanego mu w punkcie 4 aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 190 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 217 § 1 k.k. zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w zw.

z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 57b k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. czynu zarzucanego mu w punkcie 5 aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 160 § 1 k.k. w zb. z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 5 lat pozbawienia wolności;
5. nadto na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. orzeczone wobec oskarżonego J. M. kary pozbawienia wolności połączył i orzekł wobec niego łączną karę pozbawienia wolności w wymiarze 6 lat;
6. uniewinnił oskarżonego J. M. od popełnienia zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia czynu.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na ustaleniu:
 1. że w dniu 5 czerwca 2021 r. oskarżony spowodował u J. W. obrażenia ciała w postaci złamania głowy żuchwy po prawej stronie z przemieszczeniem odłamu dośrodkowym, złamania kości nosa, ran tłuczonych okolicy podbródka ok. 4 cm, ran tłuczonych okolicy czoła ok 2 cm, krwotoku z prawego przewodu słuchowego zewnętrznego, bolesności w okolicy prawego stawu skroniowo-żuchwowego, które to obrażenia naruszyły czynności narządu ciała pokrzywdzonego na okres powyżej dni siedmiu w sytuacji gdy obrażenia te powstały u J. W. na skutek jego potknięć i upadków związanych z nadużywaniem alkoholu i występowaniem u niego padaczki alkoholowej;
 2. że nieustalonego dnia maja 2022 r. oskarżony ostrym przedmiotem przeciął małżowinę uszną pokrzywdzonego J. W. powodując obrażenia w postaci ubytku części małżowiny usznej czym spowodował ciężki uszczerbek na zdrowiu J. W. pod postacią trwałego istotnego zeszpecenia ciała i jednocześnie naraził go na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia, w sytuacji gdy świadkowie zeznający na tą okoliczność podawali różne informacje na temat tego czy widzieli czy nie widzieli taki czyn J. M. ,

a dokonanie takiego nacięcia wymagało precyzyjnego narzędzia, znajomości anatomii, których oskarżony nic posiada, zaś dokumentacja medyczna J. W. wskazuje, że do uszkodzenia ucha nie mogło dojść przed 5.06.2022 r.;

3. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez uznanie za niewiarygodny dowód z zeznań świadka J. P. , który był na posesji braci Występków i osobiście obserwował jak zachowują się przebywające tam osoby. Jego zeznania korespondują z zeznaniami innych świadków wskazujących na nadużywanie alkoholu przez osoby tam zamieszkujące i tam przebywające oraz podejmowanie przez te osoby pod wpływem alkoholu zachowań odbiegających od ogólnie przyjętych norm społecznych;
2. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodny dowód z zeznań pokrzywdzonego J. W. , który zmieniał zeznania, zasłaniał się niepamięcią, po czym wskazywał, że jednak wszystko pamięta, poza tym jest osobą u której niewątpliwie widoczne są skutki wieloletniego nadużywania alkoholu, a świadkowie wskazywali, że cierpi on między innymi na padaczkę alkoholową;
3. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne dowodów z zeznań świadków W. W. i P. Ż. , w sytuacji gdy świadkowie ci zmieniali swoje zeznania, nie potrafili wyjaśnić co naocznie widzieli, a co jest tylko ich interpretacją zdarzeń, które zaobserwowali, a ich postawaw toku procesu wskazuje, że z uwagi na wieloletnie nadużywanie alkoholu mają problemy z postrzeganiem i opisywaniem zdarzeń, które widzieli lub o których słyszeli;
4. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez nierozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego;
5. art. 4 k.p.k. poprzez niewzięcie pod uwagę, że zarówno J. W. jak i W. W. ostatecznie przed sądem zaprzeczyli, aby uszkodzenia ciała J. W. opisane w pkt 4 aktu oskarżenia spowodował oskarżony J. M. .

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2023 roku, sygn. akt II AKa 113/23, Sąd Apelacyjny w Rzeszowie zaskarżone orzeczenie utrzymał w mocy.

Kasację od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia wniósł obrońca, zarzucając rażące naruszenie prawa mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. przez zaniechanie rozpoznania całokształtu zarzutów zawartych w apelacji obrońcy, podczas gdy stwierdzone i ujawnione na etapie postępowania przed sądami obu instancji dowody i okoliczności ich przeprowadzenia wskazywały, iż sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania poprzez niedokonanie właściwej oceny dowodów z przesłuchania świadków J. W. , W. W. , P. Ż. , którzy składali sprzeczne zeznania, pomimo to dowody z ich przesłuchania sąd I instancji uznał za podstawę do ustalenia stanu faktycznego w zakresie zarzutu z pkt 4 aktu oskarżenia i dał im wiarę w całości, a sąd II instancji tego nie skorygował. Ponadto sąd I instancji w uzasadnieniu nie dokonał oceny dowodów co do zarzutu z pkt. 5 aktu oskarżenia, czego sąd II instancji także nie wziął pod uwagę;
2. art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku sądu I instancji także w zakresie zarzutu z pkt 5 aktu oskarżenia, w sytuacji gdy uzasadnienie sądu I instancji w zakresie oceny dowodów będących podstawą ustalenia faktów w tym zakresie nie zostało przez sąd I instancji w pisemnym uzasadnieniu sporządzone i jego ocena przez sąd II instancji nie była możliwa;
3. art. 440 k.p.k. poprzez utrzymanie w mocy orzeczenia sądu I instancji, także w zakresie zarzutu z pkt 5 aktu oskarżenia, które ze względu na poważne błędy postępowania dowodowego, związane z oparciem tego orzeczenia na materiale dowodowym, którego sąd I instancji w uzasadnieniu nie wskazał i nie dokonał jego oceny jest rażąco niesprawiedliwy.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja obrońcy okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym, co uzasadniało rozpoznanie jej na posiedzeniu w trybie przewidzianym w art. 535 § 1 i 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć, że w utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego jednoznacznie wskazuje się, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym przeciwko orzeczeniu sądu odwoławczego, nie zaś orzeczeniu pierwszoinstancyjnemu, co *expressis verbis* wynika z treści art. 519 k.p.k. Oznacza to, że w kasacji nie można podnosić zarzutów typowych dla postępowania apelacyjnego, kwestionujących orzeczenie organu *a quo*. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy w toku postępowania odwoławczego dojdzie do tzw. „efektu przeniesienia”, czyli zaabsorbowania do orzeczenia sądu *ad quem* uchybień popełnionych przez sąd pierwszej instancji, wskutek nierozpoznania lub nienależytego rozpoznania środka zaskarżenia. Wówczas w kasacji winny zostać podniesione i opatrzone pogłębioną argumentacją zarzuty wskazujące na wadliwe procedowanie tego sądu, w następstwie czego doszło do przeniknięcia uchybienia, którego dopuścił się sąd *a quo* do orzeczenia sądu drugiej instancji (m. in. postanowienie SN z dnia 14 stycznia 2021 r., IV KK 438/20, LEX nr 3106214). Podkreślenia przy tym wymaga, że zgodnie z art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k. kasacja może być wniesiona wyłącznie z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeśli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. Zatem nie jest wystarczające samo stwierdzenie, że sąd odwoławczy określonego zarzutu nie rozpoznał, naruszając art. 433 § 2 k.p.k. lub nie rozważył go należycie, czym dopuścił się obrazy art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., ale konieczne jest wykazanie, że przy dokonywaniu kontroli odwoławczej uchybienie zaistniało w rzeczywistości, a nadto opisanie na czym ono polegało i dlaczego stanowi tak rażące naruszenie przepisów, że można je przyrównywać w swych skutkach do uchybienia w postaci bezwzględnej podstawy odwoławczej (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 28 marca 2017 r., III KK 490/16, LEX nr 2294385). Powyższych wymogów kasacyjnych nie można traktować instrumentalnie, jedynie je markując poprzez literalne tylko przywołanie w

formułowanych zarzutach norm art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., sugerując tym samym, iż kasacja dotyczy błędów popełnionych przez sąd odwoławczy, w istocie kwestionując tylko w sposób niedopuszczalny rozstrzygnięcia zawarte w orzeczeniu sądu I instancji.

Analiza pierwszego z kasacyjnych zarzutów nie pozostawia wątpliwości, że jedynie pozornie czyni on zadość wskazanym wyżej warunkom.

Już samo zestawienie omawianego zarzutu z treścią wywiedzionej wcześniej apelacji nie pozostawia wątpliwości, że celem skarżącego jest próba wywołania ponownej kontroli orzeczenia sądu pierwszej instancji. Kasator ponawia argumentację podniesioną wcześniej w zwyczajnym środku odwoławczym wskazując, że nie została ona prawidłowo rozpoznana. Treść uzasadnienia kasacji jedynie w niewielkim stopniu odnosi się do motywów wskazanych przez sąd odwoławczy w odpowiedzi na podniesione zarzuty apelacyjne. Zamiast tego skarżący uparcie forsuje własną ocenę dowodów, kwestionując przede wszystkim zeznania J. W. i W. W. . Lektura nadzwyczajnego środka odwoławczego jednoznacznie wskazuje, że skarżący, wobec niezadowolenia z rezultatu postępowania, domaga się powtórnej oceny materiału dowodowego. Już samo to czyniło analizowany zarzut bezzasadnym w stopniu oczywistym. Przypomnieć nadto trzeba, że ewentualne stwierdzenie skuteczności kasacyjnego zarzutu o charakterze względnym przewidziane zostało wyłącznie dla uchybień o charakterze rażącym. Tymczasem nie sposób nie dostrzec, że sąd odwoławczy badając apelacyjne zarzuty skrupulatnie odniósł się do zeznań J. W. i W. W. . Czyniąc to słusznie wywiódł, że zmienność w ich treści wynika z jednoznacznej obawy świadków przed J. M. . Twierdzenie to nie pozostaje dowolne zważywszy na fakt, iż całokształt dowodów wyraźnie wskazuje, że podsądny wielokrotnie im groził, a także naruszał ich nietykalność cielesną. W praktyce orzeczniczej zmienność zeznań składanych przez ofiary przestępstw w obawie przed zemstą sprawcy nie stanowi istotnego *novum*. Stąd niezwykle istotne, by relacje pokrzywdzonych skonfrontować z pozostałym materiałem dowodowym rzucającym istotne światło na ich wydźwięk. Pisemne uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia wskazuje, że z powinności tej sąd apelacyjny wywiązał się należycie. Trafnie przy tym sąd odwoławczy odwołał się do zeznań P. Ż. , który wprost

wskazywał, że widział okaleczone ucho J. W. oraz J. M. odkładającego zakrwawiony nóż, po tym jak dokonał uszkodzenia ucha pokrzywdzonego. To właśnie słusznie obdarzone przymiotem wiarygodności zeznania P. Ż. stanowiły kluczowy dowód pozwalający na przypisanie J. M. sprawstwa w zakresie czynu popełnionego na szkodę J. W. (zarzut V aktu oskarżenia).

Podjęta zatem przez skarżącego próba zakwestionowania rzetelności kontroli odwoławczej okazała się nieskuteczna. Twierdzenia autora kasacji w tym względzie nie wytrzymują konfrontacji z drobiazgowym uzasadnieniem sądu odwoławczego. Rzetelność kontroli odwoławczej potwierdza też obszerność dokumentu sprawozdawczego sądu *ad quem*, w którym wnikliwie odniesiono się do każdego z apelacyjnych zarzutów, w istocie ponownie odnosząc się do całokształtu dowodów. Analizując przy tym argumentację omawianego zarzutu nie sposób oprzeć się wrażeniu, że skarżący przedstawiając własną, subiektywną ocenę materiału dowodowego, w istocie dążył do zanegowania niekorzystnych dla skazanego dowodów, kosztem uznania wyłącznie dowodów dlań korzystnych. Stwierdzić jednak trzeba, że próba ponownego zakwestionowania w kasacji wyniku oceny dowodów, poprzez narzucenie subiektywnej perspektywy na tę kwestię przez autora kasacji nie mogła zostać uznana za skuteczną. Przerzucenie pozytywnej wartości dowodowej na dowody dla skazanego korzystne, w sytuacji ich negatywnej, acz jednocześnie kompleksowej procesowej weryfikacji dokonanej na etapie merytorycznego rozpoznania, musiało skutkować uznaniem analizowanego zarzutu za oczywiście bezzasadny.

Równie bezzasadny był drugi z kasacyjnych zarzutów. Jego analiza wskazuje przeto, że odnosi się on wprost do jakości sporządzonego przez sąd I instancji uzasadnienia. Już samo to stawiało ten zarzut w polu oczywistej bezzasadności. Sąd odwoławczy – związany dyspozycją art. 455a k.p.k. – nie mógł jednak uchylić wyroku z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełniało wymogów określonych w art. 424 k.p.k. Jednocześnie skarżący nie podniósł na tym tle żadnych skutecznych uchybień związanych z rzetelnością kontroli odwoławczej. Jak zaś wyżej wspomniano, sąd apelacyjny w części motywacyjnej swego orzeczenia ponownie odniósł się do całości materiału dowodowego, czyniąc na tym tle trafne spostrzeżenia. Brak skutecznego podważenia działania sądu

odwoławczego w istocie wykluczył możliwość uznania jakiegokolwiek wpływu postawionego zarzutu na treść zaskarżonego orzeczenia, co musiało spotkać się z uznaniem zarzutu za oczywiście bezzasadny.

Lektura uzasadnienia kasacji wskazuje, że ostatni z zarzutów, dotyczący naruszenia art. 440 k.p.k., został ściśle argumentacyjnie powiązany z omówionym powyżej zarzutem dotyczącym art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. Ponownie bowiem skarżący w istocie odnosi się do jakości uzasadnienia sądu I instancji twierdząc, iż nie poddawało się ono kontroli instancyjnej. Z powyższego skarżący wywiódł, iż utrzymanie w mocy orzeczenia sądu I instancji cechowało się rażącą niesprawiedliwością orzeczenia. Z wnioskiem takim w oczywisty sposób zgodzić się nie można. Jak bowiem wyżej wskazano sąd apelacyjny przeprowadził drobiazgową i trafną kontrolę instancyjną, której skarżącemu nie udało się zakwestionować. Próba przekonania o rażącej niesprawiedliwości orzeczenia z uwagi na niedostatki warstwy argumentacyjnej wyroku sądu I instancji, przy braku skutecznych zarzutów względem sądu odwoławczego, musiała spotkać się z niepowodzeniem.

Sąd Najwyższy uznał zatem wniesioną kasację w całości za oczywiście bezzasadną, a uwzględniając sytuację materialną skazanego zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych postępowania kasacyjnego. Jednocześnie wyznaczonemu obrońcy z urzędu przyznano opłatę za sporządzenie i wniesienie kasacji, zgodnie z obowiązującymi przepisami Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2024.763).

[J.J.]

[a.ł.]

